

[Albrechtsen]

våben, hvis de kommer. Dette er den ubetingede kendsgerning om sagen.

Den danske regering – det vil jeg påstå – kan i en sådan krisituation, hvor der modtages forstærkninger, ikke i realiteternes verden tage stilling til, om sådanne forstærkninger er forsynet med atomvåben. Det ville være grænseløst naivt, ja faktisk at vildlede befolkningen, hvis man påstod, at man i en sådan situation ville kunne kontrollere, end-sige modsætte sig effektivt, at amerikanerne medbragte atomvåben. Det er det korte af det lange.

Dertil kommer, at amerikanerne, som også andre har været inde på det i debatten, har udviklet en ny, aggressiv doktrin kaldet Air-land Battle, og denne doktrin er i realiteten sat i kraft for de amerikanske styrker, i hvert fald for de amerikanske hærstyrker og dertil knyttede fly og taktiske atomvåben. Dette indebærer, at den skellen mellem taktiske atomvåben og konventionelle styrker, som forsvarsministeren opregnede i sin tale, i realiteternes verden ikke længere findes i den amerikanske strategi. Den findes som følge deraf i realiteternes verden heller ikke længere i NATOs strategi.

I realiteternes verden er det således, at atomvåben, taktiske atomvåben, kemiske våben – som det også for nylig er kommet frem – og konventionelle våben i en krigssituation skal anvendes på linje med hinanden, og at atomvåben reserveres til brug i bestemte situationer allerede på et meget tidligt tidspunkt i rent taktiske opgaver som led i de såkaldte dybe slag, som man vil rette som led i det såkaldt offensivt fremskudte forsvar.

Dette er realiteterne, og realiteten er, at Danmark i enhver henseende bindes dybere og dybere til denne dødsensfarlige strategi. Det er jo således, at amerikanerne aldrig har villet fraskrive sig adgangen til som den første part i en konflikt at anvende atomvåben. Med den nye udvikling i USAs doktriner skal dette altså også ses på den baggrund, at atomvåben nu forudsættes anvendt ikke alene af USA som den første part, men på et meget tidligt tidspunkt som led i indledende manøvrer og ikke, sådan som det tidligere har været, først på det tidspunkt, hvor NATO måtte stå med ryggen mod muren. Det er et afgørende nyt skred i atomstrategien og, som jeg mener at have klargjort det, en

atomstrategi, som Danmark bliver dybere og dybere involveret i.

Det er nødvendigt – og det er da yderligere nødvendigt, når socialdemokratiet vakler i denne sag – at fredsbevægelserne virkelig intensiverer det pres, der heldigvis i ganske stigende omfang har været omkring disse ting. Det er det, der må til, således at vi sikrer, at det flertal i folketinget, der lykkeligt har været på væsentlige områder i disse spørgsmål, fortsætter sit arbejde, indtil det er ganske klargjort, at der ikke skal være atomvåben på dansk jord, fortsætter, indtil dette folketing bryder med de krigsforberedelser og den dødsensfarlige udvikling i NATOs og USAs atomstrategi, som er undervejs.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Jeg vil takke på kristeligt folkepartis vegne for redegørelsen fra forsvarsministeren, og jeg vil ikke gå ind i alle de spørgsmål, der er taget op dér. Det vil bare være at spille tiden. Men jeg synes, det er en meget interessant debat, og man har en klar fornemmelse af, at forespørgerne, som jo belemrer os med spørgsmål og debatter gang på gang om disse ting, mener, at det store uhyre, fjenden, det er USA. Gad vide, hvor mange gange USA og deres forsvarspolitik og angrebspolitik, som man udtrykker sig, er kommet frem i dag.

Det kan godt være, at man tror, at man er helt i overensstemmelse med den danske befolkning, når man siger sådan, men jeg tror, at det kun er en lille del af befolkningen. Langt de fleste herhjemme – og det gælder også folk af forskellig overbevisning, bl.a. mange socialdemokrater, som jeg har mødt rundt omkring – er helt enige i, at Danmark skal forsvares, og at vi skal være medlem af NATO. Det er ønsketænkning at tro, at vi kan stå alene og klare os selv, og vi kan ikke være bekendt at sige, at vi ikke skal have noget forsvar, og at andre skal komme udefra og hjælpe os. Hvis vi ønsker hjælp udefra, må vi også være parate til at gå ind i det samarbejde, der kræves, og jeg er helt sikker på, at hvis vi virkelig spurgte befolkningen, ville vi få det svar, at selvfølgelig skal vi forsvare os.

Men det er, som om man ikke ser faren fra andre sider end fra USA. Hvad med faren eventuelt fra Øst? Den taler man aldrig